

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנשט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

הרה"ק ר' יהושע בהרה"ק ר' ש'למה יהודה לייב זצ"ל
הרה"ק ר' ש'ם בהג"ר אברהם מ'דכי קלינפ'רג זצ"ל

משנה ח'

להבנת המשנה יש להקדים כמה יסודות:

טהור שהכניס ראשו ורובו - דבציר
מראשו ורובו לא חשיבא ביאה.
שהכניס ממנה שלוש אצבעות על
שלוש אצבעות - חשיבא כאילו נכנסה
כל הטלית כולה. אבל פחות מכן לא,
דבציר משלוש על שלוש אינה מקבלת
טומאה ולא חשיבא.

וטמאה - כגון טלית המנוגעת שהכניס
ממנה כזית לבית טהור.

טמאתו - דצרעת אתקש למת. וטלית
המנוגעת דמטמאה בביאה נפקא לן
מקרא, דכתיב ולצרעת הבגד ולבית,
מקיש בגד לבית, מה בית מטמא בביאה
דהא כתיב והבא אל הבית וגו', אף בגד
מטמא בביאה. מנין לרבות את כולן כגון
שתי וערב ועורות, תלמוד לומר זאת
תורת נגע צרעת בגד הצמר, מקיש כולן
לבגד, מה בגד מטמא בביאה, אף כולן
מטמאין בביאה.

א. המכניס ראשו ורובו לבית, נחשב הדבר כאילו בא כולו לתוכו.
ב. בתורת כהנים דרשו ממה שכתוב "ולצרעת הבגד ולבית" מקיש הכתוב בגד לבית, מה
בית מנוגע מטמא בביאה, כמו שנאמר "והבא אל הבית ... יטמא עד הערב", אף בגד
מנוגע מטמא בביאה, שאם הוכנס לבית טהור, כל מה שבבית טמא. כן דרשו ממה
שנאמר "זאת תורת נגע צרעת בגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי
עור", מקיש הכתוב שתי וערב ועור לבגד, מה בגד מטמא בביאה, אף כולן מטמאים
בביאה.

אדם **טהור שהכניס ראשו ורובו לבית טמא** לבית המנוגע - **נטמא** כאילו בא כולו
לתוך הבית, אבל אם הכניס פחות מראשו ורובו אין זו נחשבת ביאה ו**נטמא** מצורע מוסגר או
מוחלט **שהכניס ראשו ורובו לבית טהור - טמאהו** טימא כל מה שבבית, כאילו
היה כולו עומד או יושב בו. **טלית טהורה שהכניס ממנה שלוש על שלוש** אצבעות
לבית טמא לבית מוסגר או מוחלט - **נטמאה** הטלית כולה, שהואיל ובגד של שלוש על
שלוש אצבעות מקבל טומאה, לפיכך כשהכניס מן הטלית שיעור של שלוש על שלוש אצבעות,
הרי נחשב כאילו הכניס את כל הטלית כולה, אבל אם הכניס מהטלית שיעור של פחות משלוש
על שלוש אצבעות, אין הטלית טמאה, לפי שבגד פחות משלוש על שלוש אצבעות אינו מקבל
טומאה, ברם דין זה הוא רק בטלית, שכן כל שלוש על שלוש אצבעות שבה נחשבות כבגד, אבל
שאר כלים טהורים שהכניס לבית המנוגע, אינו נטמא אלא אם כן הכניס את רוב הכלי לתוך
הבית, ו**טמאה** טלית טמאה, מנוגעת **שהכניס ממנה אפלו פזית לבית טהור**
אע"פ שאין בכזית שיעור של שלוש על שלוש אצבעות - **טמאתו** טימאה את כל אשר בבית,
שטומאת צרעת הוקשה למת, כמו שכבר למדנו לעיל (משנה ג).

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פערייל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ט'

מי שְׁנַכְנַס לְבַיִת הַמְּנַגֵּעַ, וְכִלְיוֹ עַל פְּתָפוֹ כְּלוּמַר שֶׁבִגְדָיו מְקוּפְלִים וּמוֹנְחִים עַל כַּתְפוֹ, וְאִינוּ לּוֹבֵשׁ, וְסִנְדְּלָיו וְטַבְּעוֹתָיו בְּיָדָיו הֵינּוּ שֶׁהָיוּ בִידָיו, וְלֹא בְצוּרָה שֶׁבְדֶרֶךְ כָּלֵל רִגְלִים לְלוֹבֵשׁ, וְכֵן בְּטַבְּעוֹת הַמְּדוּבֵר שֶׁחֲזִיק אוֹתָן בְּכַף יָדוֹ וְלֹא עַל אֲצַבְעוֹתָיו - הוּא וְהֵן טְמֵאִין מִיָּד שֶׁכֵּן מֵה שֶׁנֶּאֱמַר "וְהָבֵא אֶל הַבַּיִת... יִטְמֵא" נֶאֱמַר אִף עַל כָּלִים הַנִּכְנָסִים לְבַיִת הַטְּמֵא. הֲיָה לְבוּשׁ בְּכִלְיוֹ בְּבִגְדָיו, וְסִנְדְּלָיו בְּרִגְלָיו, וְטַבְּעוֹתָיו בְּיָדָיו בְּאֲצַבְעוֹת יָדָיו - הוּא טְמֵא מִיָּד כְּשֶׁנֶּכְנַס לְבַיִת כְּדִין 'הָבֵא אֶל הַבַּיִת', וְהֵן בְּגָדָיו, סִנְדְּלָיו, וְטַבְּעוֹתָיו טְהוּרִין, עַד שֶׁיִּשְׁהָא בֵּית הַמְּנוּגַע שִׁיעוֹר זְמַן שֶׁל כְּדֵי אֲכִילַת פֶּרֶס שֶׁהוּא שִׁיעוֹר הַזְּמַן שֶׁלּוֹקַח לֵאכּוֹל חֲצִי כִּיכָר לֶחֶם, וְכִבֵּר לְמַדְנוּ (עִירוּבִין ח, ב) שֶׁנֶּחֱלַקוּ הַתְּנַאֲיִם בְּמִידַת הַכִּיכָר, לְדַעַת רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה כִּיכָר שְׁלֹמֵה מִיַּדְתָּה שֶׁשׁ בִּיצִים, יוֹצֵא שְׁחֲצִיָּה מִיַּדְתָּה שְׁלוֹשׁ בִּיצִים, וְלְדַעַת רַבִּי שְׁמַעוֹן מִיַּדְתָּה הַכִּיכָר הִיא שְׁמוֹנֵה בִיצִים, נִמְצָא שְׁחֲצִיָּה מִיַּדְתָּה אַרְבַּע בִּיצִים, הַרְמַב"ם פּוֹסֵק כְּרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה, וְרִש"י פּוֹסֵק כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, עוֹד מְלַמֵּד הַמְּשֻׁנָּה שֶׁכִּיכָר הַלֶּחֶם שֶׁעֲלִיהָ מְדוּבֵר בְּמִשְׁנַתָּנוּ הִיא פֶּת חֲטִין וְלֹא פֶת שְׁעוּרִים הֵינּוּ שֶׁהַמְּדוּבֵר בְּשִׁיעוֹר הַזְּמַן לֵאכִילַת חֲצִי כִיכָר שֶׁל חִיטִּים, וְלֹא כִיכָר עֲשׂוּיָה שְׁעוּרִים, וְכֵן הַמְּדוּבֵר כִּשְׁהוּא מְסַב אוֹכֵל בְּהִסְבָּה וְאוֹכְלֵן בְּלִפְתָּן הֵינּוּ שֶׁהוּא אוֹכֵל אֶת הַלֶּחֶם עִם תּוֹסֶפֶת, בְּמִפְרָשִׁים מְבוֹאֵר שֶׁכֵּל זֶה הוּא הַחֲמִיר, שֶׁכֵּן פֶּת חִיטִּים נֹאכֵלֶת יוֹתֵר מֵהַר מִפֶּת שְׁעוּרִים, וְהָאוֹכֵל בְּהִסְבָּה אוֹכֵל מֵהַר, לְפִי שֶׁאִינוּ מִתְעַסֵּק בְּדַבְרִים אַחֲרֵים בְּזְמַן הָאֲכִילָה*, וְכִשְׁאוֹכֵל אֶת הַלֶּחֶם עִם הַלִּפְתָּן הָרִי עִ"י הַלִּפְתָּן הַלֶּחֶם נֹאכֵל יוֹתֵר מֵהַר, וְנִמְצָא בְּכַגּוֹן זֶה שִׁיעוֹר אֲכִילַת כְּדֵי אֲכִילַת פֶּרֶס הוּא מוּעֵט. דִּין זֶה לְמַדִּים מִמֵּה שֶׁנֶּאֱמַר בְּבַיִת הַמְּנוּגַע "וְהִשּׁוּב בְּבַיִת יִכְבַּס אֶת בְּגָדָיו וְהָאוֹכֵל בְּבַיִת יִכְבַּס בְּגָדָיו" (וִיקְרָא יד, מז), וּמִכֵּאן לְמַדוֹ: אִין לִי אֵלֶּא שׁוֹכֵב וְאוֹכֵל, לֹא שׁוֹכֵב וְלֹא אוֹכֵל מִנִּיין?, תְּלַמּוּד לּוֹמֵר: "יִכְבַּס בְּגָדָיו", בֵּא הַכְּתוּב לְרַבּוֹת אֶפִּילוֹ אִם לֹא שׁוֹכֵב וְלֹא אוֹכֵל. אִם כֵּן לְמָה נֶאֱמַר וְהִשּׁוּב וְהָאוֹכֵל? לִיתֵן שִׁיעוֹר לְבֵא אֶל הַבַּיִת, שֶׁאִין בְּגָדָיו טְעוּנִים כִּיבּוֹס עַד שִׁישְׁהָה כְּדֵי שִׁיעוֹר אֲכִילָה, הֵינּוּ כְּדֵי אֲכִילַת פֶּרֶס, כִּשְׁהוּא שׁוֹכֵב כְּלוּמַר כִּשְׁהוּא מִיִּסַּב.

*עפ"י פירוש זה ניתן להבין את ההלכה בליל הסדר שיש לשתות את ארבעת הכוסות וכן לאכול את המצה והאפיקומן דווקא בהסיבה, ללמד שיש להתעסק רק במצוות אלו ולחשוב עליהם בלבד, מבלי להתעסק באותו הזמן בדברים אחרים.

רבינו עובדיה מברטנורא

וכליו על כתפו - מקופלים ומונחים על כתיפיו דרך משאוי.

וטבעותיו בידיו - מונחים על פס ידו שלא בדרך מלבוש.

הוא וכן טמאין מיד - דקרינן נמי בכלים והבא אל הבית יטמא.

היה לבוש כלי - דהשתא אין כליו טמאים אלא מחמת דידיה.

והן טהורים עד שישהה בכדי אכילת פרס - דכתיב והאוכל בבית יכבס את בגדיו והשוכב בבית יכבס את בגדיו.

ותניא, אין לי אלא אוכל ושוכב, לא אוכל ולא שוכב מנין, תלמוד לומר יכבס בגדיו, ריבה, אם כן למה נאמר אוכל ושוכב, ליתן שיעור לבא אל הבית שאין טעון כיבוס בגדים עד שישהה כדי שיעור אכילה כשהוא שוכב, כלומר כשהוא מיסב. וכמה שיעור אכילה, כדי אכילת פרס, שהוא חצי ככר של עירוב, לדברי רש"י הם ארבע ביצים, ולדברי רמב"ם שלוש ביצים.

מיסב ואוכל בלפתן - ששיעורו מועט משאילו והיה אוכל בלא לפתן, שמתוך טעם של לפתן ממחר לאכול.